

Arrest

nr. 248 515 van 1 februari 2021
in de zaak X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat AUNDU BOLABIKA
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 29 januari 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 25 januari 2021 houdende een bevel tot terugdrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat AUNDU BOLABIKA die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M.MISSEGHERS, die loco advocaat C.DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is aangekomen in het Rijk in 2002.

Op 12 december 2008 kreeg verzoeker een C-kaart. Deze kaart werd telkenmale voor vijf jaar verlengd in 2013 en in 2018. Deze laatste verlenging geldt tot 19 november 2023.

Op 30 december 2019 heeft verzoeker het Schengengrondgebied verlaten.

Op 18 december 2020 werd verzoeker blijkens het Rijksregister afgevoerd van ambtswege.

Op 28 december 2020 werd volgens het Rijksregister zijn C-kaart "gesupprimeerd".

Op 15 januari 2021 kwam verzoeker aan in België via een vlucht uit Kinshasa. Diezelfde dag werd verzoeker gehoord.

Op 15 januari 2021 nam de verwerende partij ten aanzien van verzoeker een beslissing tot terugdrijving. Tegen de beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Bij arrest nr. 248 013 van 21 januari 2021 werd de beslissing van 15 januari 2021 geschorst.

Op 25 januari 2021 nam de verwerende partij opnieuw een beslissing tot terugdrijving ten aanzien van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"TERUGDRIJVING

Op 25/01/21 om 0943 uur, aan de grensdoorlaatpost,

werd door ondergetekende, N.S. hoodinspecteur Luchtwachtpolitie.

de heer / mevrouw : naam N.B. voornaam J.L.

geboren op (...)1977 te Kinshasa geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...]

houder van het document Nationaal Paspoor van RD Congo nummer OPxxx

afgegeven te MINAFFET op : 27.02.2018

afkomstig uit Kinshasa met SN358, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing:

Daar de verblijfstitel van betrokkene reeds werd geannuleerd op 28.12.2020 beschikt betrokkene niet langer over een grensoverschrijdend reisdocument en dient hij te beschikken over een geldig visum type C voor binnenkomst wat niet het geval is.

Het blijft een feit dat hij geen verblijfsrecht meer heeft en dat hem het recht niet wordt ontnomen zijn kinderen te zien.

Het blijft een feit dat als iemand zich aanbiedt aan de grens, dient te beschikken over grensoverschrijdende geldige reisdocumenten, zoals voorzien in art 3 van de wet van 15.12.1980 en art 6 van de Schengengrenscodes, zoniet wordt de grensbewaking en –toezicht ernstig ondermijnt.

Er is geen schending van art 8 van het EVRM gezien hij verblijf kan aanvragen, hij kan dit doen op de BE vertegenwoordiging in zijn land van oorsprong.

Er wordt hem immers geen reisverbod opgelegd. De wet stelt duidelijk dat als een persoon langer dan een jaar is weggebleven, recht op terugkeer niet langer van toepassing is. Het feit dat een paar dagen meer of minder zou volstaan om deze wettelijke bepaling te negeren, duidt op subjectieve insteek en holt elke wettelijke bepaling uit. Zo zou iedereen naar goeddunken de wet naast zich kunnen leggen, omdat het "ongeveer" wel goed zou zijn. (...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker stipt aan dat hij weliswaar is gescheiden van de moeders van zijn kinderen, maar dat hij wel vier kinderen heeft in België en dat die kinderen zijn enige dichte familie zijn. Hij stipt aan dat uit de beslissing niet blijkt dat rekening gehouden is met het hoger belang van de kinderen of met zijn gezinsleven, noch met zijn gezondheidstoestand. Verzoeker wijst erop dat wat betreft het gezinsleven het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vanaf de geboorte van een kind aanvaardt dat er een gezinsleven is tussen het kind en zijn ouders en dat die band maar in uitzonderlijke gevallen als verbroken kan worden beschouwd. Hij stipt aan dat door de beslissing aan de minderjarige kinderen de mogelijkheid wordt ontnomen om een normaal gezinsleven te leiden en te ontwikkelen. Naast het feit dat verzoeker zich bij de grens had aangemeld met zijn verblijfskaart (C-kaart) die nog geldig was, heeft hij ook het recht zich in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te vestigen als vader van onder meer drie minderjarige Belgische kinderen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM volgt dat een kind geboren uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel, *ipso iure* deel uitmaakt van die relatie (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30). Verzoeker kan in zijn betoog gevolgd worden dat vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band bestaat die gelijkstaat met “gezinsleven”. Om een voldoende graad van “gezinsleven” vast te stellen is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, *Boughanemi v. Frankrijk*, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, *Boughanemi v. Frankrijk*, par. 35. EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, *Gül v. Zwitserland*, par. 32; EHRM 24 april 1996, nr. 21794/93, *C. v. België*, par. 25).

In casu blijkt dat niet betwist is dat verzoeker kinderen heeft in België, waarvan 1 dochter meerderjarig is en twee kinderen minderjarig zijn. Er blijkt eveneens uit de stukken gevoegd aan het verzoekschrift dat dochter N.B.C. geboren in 2007, dochter N.B.C.M. geboren in 2009 en de oudste dochter C., de Belgische nationaliteit hebben. De Raad spreekt zich thans niet uit over het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en de oudste dochter maar tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen wordt een beschermingswaardig gezinsleven vermoed. Er blijkt eveneens dat de verwerende partij op de hoogte was van de minderjarige kinderen met Belgische nationaliteit voor het nemen van de beslissing, aangezien verzoeker daarvan uitdrukkelijk in het kader van zijn hoorrecht melding heeft gemaakt.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf, aangezien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker reeds sedert 2008 een verblijfsrecht geniet in België. Er blijkt eveneens uit de feiten ten overvloede dat verzoeker amper 16 dagen te laat in België is binnen gekomen om nog binnen de termijn van 12 maanden terug te keren.

Eveneens ten overvloede blijkt uit stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift, en voorgelegd aan verweerder ter zitting, dat drie artsen in een recent attest van 12 januari 2021 attesteren dat zij verzoeker van 11 november 2020 tot 10 januari 2021 hebben verzorgd voor een probleem aan de rechtersvoorzijde en voor malaria.

In geval van een weigering van voortgezet verblijf aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere

van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken dus over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Derhalve moet een redelijke afweging worden gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing een zekere doch uiterst summiere belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM wordt gemaakt. Zo wordt gesteld:

“Daar de verblijfstitel van betrokkene reeds werd geannuleerd op 28.12.2020 beschikt betrokkene niet langer over een grensoverschrijdend reisdocument en dient hij te beschikken over een geldig visum type C voor binnenkomst wat niet het geval is.

Het blijft een feit dat hij geen verblijfsrecht meer heeft en dat hem het recht niet wordt ontnomen zijn kinderen te zien.

Het blijft een feit dat als iemand zich aanbiedt aan de grens, dient te beschikken over grensoverschrijdende geldige reisdocumenten, zoals voorzien in art 3 van de wet van 15.12.1980 en art 6 van de Schengengrenscodex, zoniet wordt de grensbewaking en –toezicht ernstig ondermijnt.

Er is geen schending van art 8 van het EVRM gezien hij verblijf kan aanvragen, hij kan dit doen op de BE vertegenwoordiging in zijn land van oorsprong.

Er wordt hem immers geen reisverbod opgelegd. De wet stelt duidelijk dat als een persoon langer dan een jaar is weggebleven, recht op terugkeer niet langer van toepassing is. Het feit dat een paar dagen meer of minder zou volstaan om deze wettelijke bepaling te negeren, duidt op subjectieve insteek en holt elke wettelijke bepaling uit. Zo zou iedereen naar goeddunken de wet naast zich kunnen leggen, omdat het “ongeveer” wel goed zou zijn.”

De Raad is *prima facie* van oordeel dat er geen effectief concrete afweging is gemaakt van alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden. Het feit dat artikel 8 van het EVRM niet kan worden beschouwd als een vrijgeleide om de bepalingen van de Vreemdelingenwet betreffende het recht van terugkeer naast zich neer te leggen, doet geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij tot een zorgvuldige en concrete belangenafweging moet overgaan in het kader van artikel 8 van het EVRM bij het nemen van een beslissing tot terugdrijving.

Er blijkt noch uit dit motief, noch uit het administratief dossier dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoeker. Zo wordt totaal geen rekening gehouden met de duur van het verblijf van verzoeker in België, met de medische elementen die verzoeker heeft laten gelden, met de daadwerkelijke gezinssituatie van verzoeker, met het gegeven dat de kinderen van verzoeker de Belgische nationaliteit hebben, noch met de gevolgen van deze beslissing voor de minderjarige kinderen. Evenmin wordt rekening gehouden met de duur van een eventuele procedure in het land van herkomst, met het gegeven dat er momenteel sprake is van een corona pandemie waarbij enkel nog essentiële reizen toegelaten zijn, zodat het voor de kinderen die de Belgische nationaliteit hebben niet mogelijk is om hun vader te vergezellen of te bezoeken. Daarnaast blijkt dat er nooit een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht aan verzoeker ter kennis werd gebracht, meer nog, ter terechtzitting stelt de advocaat van de verwerende partij dat er zelfs geen beslissing is. De verzoeker zou van ambtswege afgevoerd zijn en dit nog vóórdat de periode van 1 jaar, gedurende welke hij een recht op terugkeer kan laten gelden, verlopen was. Op basis hiervan zou zijn verblijfskaart gesupprimeerd zijn. Verzoeker heeft zich dus nooit kunnen verdedigen tegen het supprimeren van zijn verblijfstitel. Ook deze gegevens zijn van belang wanneer er een belangenafweging wordt gemaakt.

Wat betreft de kinderen, stelt de verwerende partij niet veel meer dan dat aan verzoeker het recht niet wordt ontnomen om zijn kinderen te zien

De Raad herinnert er aan dat indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, het hoger belang van deze kinderen in overweging moet worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67).

Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM in (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.).

Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen, bij afweging van de belangen van kinderen, alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen, zijnde de kinderen die rechtstreeks geraakt worden door de verwijderingsbeslissing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). *In casu* blijkt niet dat de verwerende partij deze aspecten heeft opgenomen in de belangenafweging.

Het betoog van de verwerende partij in de nota doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de gemachtigde op zeer stereotiepe wijze is overgegaan tot zijn belangenafweging en geen effectief concrete afweging heeft gemaakt van alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden. Verder stelt de Raad vast dat het betoog van de verwerende partij in de nota een *a posteriori* motivering betreft, welk het gebrek aan omstandige belangenafweging niet kan ongedaan maken. Nu de Raad dit niet in de plaats van de gemachtigde kan doen, wordt in die mate *prima facie* een schending van artikel 8 van het EVRM vastgesteld (RvS 26 september 2018, nr. 242.436).

Een schending van het procedurele luik van artikel 8 van het EVRM is *prima facie* aangetoond.

Het middel is ernstig. Er is dus voldaan aan de tweede voorwaarde.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat hij zijn kernfamilie heeft in België en reeds zeer lang over een verblijfsrecht in België beschikt. De teruggedrijving van verzoeker geeft aanleiding tot een moreel trauma voor de hele familie.

Gelet op het feit dat het niet wordt betwist dat verzoeker reeds sedert 2002 op het Belgisch grondgebied is, sedert 2008 reeds over een C-kaart beschikte die telkenmale werd verlengd tot 2023, dat hij ten overvloede niet meer dan 16 dagen de termijn voor terugkeer heeft overschreden, dat hij in zijn gehoor heeft verklaard dat hij drie kinderen heeft in België waarvan twee minderjarig met de Belgische nationaliteit en dit steun vindt in de stukken, en dat de Raad *supra* een ernstig middel op schending van artikel 8 van het EVRM heeft weerhouden, moet ook aangenomen worden dat aan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan gezien het bepaalde in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Volgens het Grondwettelijk Hof dient de verwijzing naar artikel 15, tweede lid van het EVRM in de voormelde bepaling exemplatief en niet limitatief gelezen te worden (GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B 9.2 en naar analogie B.15.2).

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggedrijving.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 25 januari 2021 houdende een bevel tot teruggedrijving wordt bevelen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,
dhr. H. VAN GOETHEM,

kamervoorzitter,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

J. CAMU